

Povzdignimo svarilni glas

PREDSEDNIK HENRY B. EYRING

prvi svetovalec prvega predsedstva

Ker je Gospod dobrotljiv, naroča svojim služabnikom, naj ljudi svarijo o nevarnostih. Ta svarilni klic je močnejši in pomembnejši zaradi dejstva, ker so najpomembnejša tista opozorila o nevarnostih, za katere ljudje še ne mislijo, da so resnična. Pomislite na Jona. Sprva je pobegnil pred Gospodovim klicem, naj posvari prebivalce v Ninivah, ki so bili slepi za nevarnosti greha. Vedel je, da so hudobni ljudje vseh obdobj preroke zavračali in jih včasih ubili. Ampak ko je Jona nadaljeval z vero, ga je Gospod blagoslovil z varnostjo in uspehom.

Učimo se lahko tudi iz lastnih izkušenj kot starši in kot otroci. Tisti, ki smo starši, občutimo tesnobo, ko zaznamo nevarnost, ki je naši otroci še ne morejo videti. Le redko katera molitev je tako goreča kot molitev starša, ki želi vedeti, kako se približati otroku, da se bo izognil nevarnosti. Večina od nas je bila blagoslovljena s tem, da smo slišali in prisluhnili svarilnemu glasu staršev.

Še se spominjam, kaj mi je, ko sem bil še majhen, mama nekega nedeljskega popoldneva nežno rekla, ko sem jo vprašal

za dovoljenje za nekaj, kar se mi je zdelo povsem sprejemljivo, ona pa je vedela, da je nevarno. Še sem osupel nad močjo, ki ji je bila dana, verjamem, da od Gospoda, da me je lahko pregovorila s tako malo besedami. Kot se spominjam, se bile to besede: »Oh, mislim, da bi to res *lahko* storil, a *odločitev* je tvoja.« Opozorila me je le s poudarkoma, ki ju je dala na besedi *lahko* in *odločitev*. Vendar je bilo to zame dovolj.

Njena moč, da je opozorila s tako malo besedami, je izvirala iz treh stvari, ki sem jih vedel o njej. Prvič, vedel sem, da me ima rada. Drugič, vedel sem, da se je soočila s podobnimi situacijami in bila blagoslovljena s tem, da se je odločila prav. In tretjič, posredovala mi je svoje trdno pričevanje o tem, da je moja odločitev tako pomembna, da mi bo Gospod povedal, kaj naj storim, če ga bom prosil. Ljubezen, zgled in pričevanje: to je bilo ključno tisti dan in vsakič, kadar sem bil blagoslovljen s tem, da sem slišal in nato prisluhnil svarilu Gospodovega služabnika.

Naša sposobnost, da se s svarilnim glasom dotaknemo drugih, je pomembna za vse, ki smo se zaobljubili kot apostoli

Jezusa Kristusa. Članom Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni Gospod naroča, da nas pošilja med ljudi, da jim bomo pričevali in jih svarili, in naj vsakdo, ki je bil posvarjen, posvari bližnjega (gl. NaZ 88:81).

Dolžni smo svariti

Naloga, da posvarimo bližnje, je dana vsem, ki smo sprejeli krstno zavezo. S prijatelji in sorodniki, ki niso člani, bi morali spregovoriti o evangeliju. Naš namen je, da jih povabimo, da jih bodo učili misijonarji, ki služijo redni misijon, ki so poklicani in oddeljeni za poučevanje. Če nekdo sprejme povabilo, da ga bodo učili, tako dobimo nekoga, ki so ga priporočili, ki bo zelo verjetno stopil v krstne vode in nato ostal zvest.

Kot član Cerkve lahko pričakujete, da vas bodo misijonarji veje, oddelka ali tisti, ki služijo redni misijon, povprašali, če vam lahko pomagajo narediti seznam ljudi, katerim bi lahko spregovorili o evangeliju. Misijonarji lahko predlagajo, da pomislite na sorodnike, sosede in znance. Prosijo vas lahko, da izberete datum, do katerega se boste potrudil pripraviti nekoga ali družino, da jih bodo misijonarji poučevali. To sem doživel. Ker smo v naši družini sprejeli ta predlog misijonarjev, sem bil blagoslovljen tako, da sem lahko krstil vdovo v njenih osemdesetih, ki so jo učile sestre misijonarke.

Ko sem ji na glavo položil roke, da bi jo potrdil za članico Cerkve, sem začutil, naj ji povem, da bo njena odločitev za krst blagoslovljena več rodov njene družine tako pred kot za njo. Ko je umrla, sem bil z njenim sinom v templju, ko se je pečatil k njej.

Mogoče ste tudi sami to doživeli z ljudmi, ki ste jih povabili, da bi jih poučevali, in veste, da je v življenju le malo prijetnejših trenutkov. Gospodove besede so resnične za misijonarje in za vse nas. Pravi, da če bo torej naša radost velika nad eno dušo, ki jo bomo pripeljali k njemu, kako velika bo šele naša radost, če bomo k njemu pripeljali veliko duš (gl. NaZ 18:16).

Misijonarji nam bodo pomagali in nas spodbujali, a trenutki v krstnem bazenu in templju bodo v veliki meri odvisni od tega, kako bomo videli, kar nam je naročeno, in kaj se bomo odločili s tem narediti. Gospod besede *svariti* ne bi uporabil, če nevarnosti ne bi bilo. Vendar jo zaznajo le redki, ki jih poznamo. Naučili so se spregledati vse več dokazov o tem, da družba propada in da v njihovem življenju in družini ni miru, za katerega so

včasih mislili, da ga lahko dosežejo. Ker smo pripravljeni spregledati znake o nevarnosti, lahko hitro pomislimo: »Zakaj bi s komerkoli, ki je videti zadovoljen, govoril o evangeliju? Kje je nevarnost zanje ali zame, če ničesar ne storim ali rečem?«

No, nevarnost je nemara res težko opaziti, a je resnična tako zanje kot za nas. Na primer, v naslednjem svetu bo v nekem trenutku vsakdo, ki ste ga v tem življenju srečali, vedel, kar vi veste zdaj. Vedeli bodo, da je edina pot v večno življenje z družino v navzočnosti nebeškega Očeta in njegovega Sina, Jezusa Kristusa, ta, da se odločimo za krst, ki ga izvajajo tisti, ki imajo Božje polnomočje. Vedeli bodo, da so družine lahko skupaj za večnost le, če sprejmejo in spoštujejo svete zaveze, ki jih nudijo Božji templji na Zemlji. Vedeli bodo, da ste vi vedeli. In spomnili se bodo, če ste jim ponudili to, kar je nekdo ponudil vam.

Lahko je reči: »Ni pravi čas.« Vendar je nevarno odlašati. Pred leti sem delal za nekega moža v Kaliforniji. Najel me je; bil je prijazen z menoj; zdelo se je, da me močno ceni. Nemara sem bil edini sveti iz poslenjih dni, ki jih je kdaj dobro poznal. Ne poznam vseh razlogov, ki sem jih našel, zaradi katerih sem čakal na primernejši trenutek, da bi z njim spregovoril o evangeliju. Spominjam se le svoje žalosti ob novici, ko sem izvedel, potem ko se je upokojil in sem živel daleč stran, da sta z ženo umrla, ko sta se pozno ponoči vozila domov v Carmel v Kaliforniji. Ženo je ljubil. Rad je imel svoje otroke. Rad je imel svoje starše. Rad je imel svoje vnuke in rad bo imel njihove otroke in si želel biti z njimi za večno.

Ne vem, kako se bo v naslednjem svetu pristopilo k množicam, a predpostavljam, da ga bom srečal, da me bo pogledal v oči in da bom v njih videl vprašanje: »Hal, vedel si. Zakaj mi nisi povedal?«

Kadar pomislim nanj in na vdovo, ki sem jo krstil, ter na njeno družino, ki se bo sedaj z njo pečatila, želim, da bi mi šlo bolje. Želim imeti več moči, da bom ljudi povabil, da jih bodo učili. S to željo in z vero v Božjo pomoč nam bo šlo bolje.

Ljubezen je prva

Ljubezen mora biti vedno prva. Eno samo prijazno dejanje bo le redko dovolj. Gospod je ljubezen, ki jo moramo čutiti in ki naj bi jo tisti, ki jih vabimo, v nas prepoznali, opisal z naslednjimi besedami:

»Dobrotljivost je potrpežljiva [in] vse prenaša, vse verjame, vse upa, vse prestane.« (1 Kor 13:4, 7)

Spoznal sem, kaj pomeni »je potrpežljiva« in »vse prestane«. Neka družina se je preselila v hišo blizu nas. Hiša je bila nova in z ekipo svetih iz poslednjih dni smo nekaj večerov urejali okolico hiše. Spominjam se zadnjega večera, ko sem ob zaključku del stal zraven moža družine. Ogledal si je naše delo in nam, ki smo stali v bližini, dejal: »To je tretji bivalni vrt, ki ste ga nam napravili Mormoni, in mislim, da je najboljši.« In nato mi je tiho, a odločno povedal, kako zelo zadovoljen je, da je član v svoji cerkvi, o čemer sva pogosto spregovorila v letih, ko je tam živel.

V vsem tem času pomoč njemu in njegovi družini ni bila nikoli odrečena, saj so jih sosede močno vzljubili. Nekega večera sem ob prihodu domov na njihovem dvorišču zagledal tovornjak. Povedali so mi, da se selijo v drugo zvezno državo. Prišel sem bliže, da bi videl, ali jim lahko pomagam. Nisem prepoznal moža, ki je v tovornjak nalagal stvari iz hiše. Ko sem se približal, je tiho dejal: »Pozdravljen, brat Eyring!« Nisem ga prepoznal, saj je bil sin, ki je tam živel, sedaj odrasel, se poročil in odselil. In ker so ga mnogi imeli radi, je bil sedaj krščen član Cerkve. Ne poznam konca te zgodbe, ker konca ne bo imela. Vem pa, da se je začela z ljubeznijo.

Drugič, biti moramo boljši zgled pri vsem, k čemur vabimo druge. V vedno temnejšem svetu je naslednja Odrešenikova zapoved vse pomembnejša: »Tako naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt 5:16)

Večina nas je tako skromnih, da mislimo, da s svojim zgledom svetimo preslabotno, da bi drugi opazili. Toda vas in vašo družino opazujejo bolj, kot si morda mislite. Pred časom sem imel priložnost spregovoriti na sestankih skoraj tristo služečim in vodilnim iz drugih cerkva. Na štiri oči sem se pogovarjal s čim večimi. Vprašal sem jih, zakaj so tako pozorno prisluhnili mojemu sporočilu, v katerem sem se spomnil začetkov Cerkve, prvega videnja mladega Josepha Smitha ter živih prerokov. V bistvu so vsi povedali enak odgovor. Povedali so zgodbo o nekom ali o družini – članih Cerkve, ki so jih poznali. Pogosto sem slišal: »Bili so najboljša družina, kar sem jih poznal.« Večkrat so govorili o kakem družbenem delu ali o odzivu na nesreče, v katerih so se člani Cerkve vedno izjemno zazveli.

Ljudje, ki sem jim na teh sestankih govoril, še niso mogli prepoznati resničnosti nauka, videli pa so sadove v življenju članov in bili zato pripravljeni prisluhniti. Pripravljeni so bili prisluhniti resnicam o obnovi, da se družine lahko pečatijo za večno in da nas evangelij lahko spremeni. Pripravljeni so bili zaradi vaših zgledov.

Tretje, kar nam mora iti boljše, je, da vabimo s pričevanjem. Ljubezen in zgled bosta odprli pot, a vseeno moramo odpreti usta in pričevati. Pomaga nam preprosto dejstvo: resnica in odločitve sta neločljivo povezani. Nekatero odločitve moramo sprejeti vsi otroci nebeškega Očeta, če hočemo pridobiti pričevanje o duhovnih resnicah, in ko duhovno resnico spoznamo, se moramo odločiti, ali bomo po njej živeli. Ko o resnici pričujemo bližnjim ali prijateljem, jim moramo razložiti o odločitvah, ki jih morajo sprejeti potem, ko bodo to resnico izvedeli sami. Sledita dva pomembna zgleda: da druge povabimo k branju Mormonove knjige in da jih povabimo, naj pristanejo na to, da bi jih poučevali misijonarji.

Če hočemo vedeti, ali Mormonova knjiga izpričuje resnico, jo moramo brati in sprejeti odločitve, ki jo je posredoval Moroni: molite, da boste vedeli, ali izpričuje resnico (gl. Mor 10:3–5). Ko to storimo, lahko prijateljem pričujemo iz lastnih izkušenj, da se lahko tudi sami odločijo in spoznajo isto resnico. Ko bodo spoznali, da je Mormonova knjiga Božja beseda, se bodo soočili z naslednjo odločitvijo: ali naj sprejmejo povabilo, da bi jih učili misijonarji. Če jih hočemo povabiti s pričevanjem, moramo vedeti, da so misijonarji služabniki, ki jih je poklical Bog.

To pričevanje lahko pridobite tako, da misijonarje povabite domov, da bodo učili vašo družino ali prijatelje. Misijonarji bodo priložnost pozdravili. Ko boste z njimi sedeli pri poučevanju, kot sem tudi sam, boste vedeli, da so navdihnjeni z močjo, ki presega njihovo starost in izobrazbo. Nato boste, ko boste druge povabili, naj jih uče misijonarji, lahko pričevali, da učijo resnico in ponujajo odločitve, ki vodijo v srečo.

Zagotovilo

Nekateri mogoče le stežka verjamemo, da ljubimo dovolj oziroma da je naše življenje dovolj dobro oziroma da naša moč pričevanja zadošča, da bodo bližnji naše povabilo sprejeli. Toda Gospod je vedel, da se bomo nemara tako počutili. Prisluhnimo njegovim spodbudnim

besedam, ki jih je namenil v samem začetku Nauka in zavez, ko je dejal, da bo svarilo dano vsem ljudem po ustih njegovih apostolov, ki jih je izvolil v poslednjih dneh (gl. NaZ 1:4).

In nato prisluhnite njegovemu opisu, kakšne lastnosti imajo ti apostoli – mi. Rekel je, da bo poklical šibke stvari sveta, ki bodo ovrgle mogočne in močne (gl. NaZ 1:19).

In nato je dodal, da bodo šibki in preprosti polnost njegovega evangelija lahko oznanjali vsem koncem sveta (gl. NaZ 1:23).

Nato spet pravi, če bodo ponižni, bodo postali močni in blagoslovljeni z višav (gl. NaZ 1:28).

To zagotovilo je bilo dano tako prvim misijonarjem Cerkve kot tudi današnjim. Dano pa je tudi vsem nam. Imeti moramo vero, da je naša ljubezen dovolj velika, da se je evangelij našega življenja dotaknil dovolj močno, zato da bodo naše povabilo lahko slišali, kot da prihaja od Gospoda, čigar povabilo v resnici je.

On je popoln zgled tega, kar moramo delati. Njegovo ljubezen in skrb ste čutili tudi, če se niste odzvali, kot se morda ne bodo odzvali tisti, h katerim prihajate z evangelijem. Vedno znova vas je vabil, da bi vas učili njegovi služabniki. Tega morda niste prepoznali v obiskih hišnih učiteljev ali obiskujočih učiteljic ali v telefonskih klicih škofa, a to so Božja povabila, da bi vam pomagal in vas učil. In Gospod nam je vedno jasno pokazal posledice in nam nato dopustil lastno odločitev.

Kar je Gospodov služabnik Lehi učil svoje sinove, je vedno res tudi za nas: »In sedaj, sinovi moji, želel bi, da bi se ozirali k velikemu Posredniku in prisluhnili njegovim velikim zapovedim; in bili zvesti njegovim besedam in izbrali večno življenje po volji njegovega Svetega Duha.« (gl. 2 Ne 28)

Jakob nas spodbuja, naj spolnujemo svojo dolžnost, da pričujemo o tem, kar tudi moramo, da je to, naj nas

uče misijonarji, odločitev za pot v večno življenje, največji Božji dar. »Zato naj se vam srce razveseli in pomnite, da lahko svobodno delujete – lahko izberete pot večne smrti ali pa pot večnega življenja.« (2 Ne 10:23)

Pričujem, da le če sprejmemo in živimo po obnovljenem evangeliju Jezusa Kristusa, dobimo mir, ki ga je Gospod obljubil v tem življenju, ter upanje o večnem življenju v naslednjem. Pričujem, da imamo privilegij in dolžnost, da otrokom nebeškega Očeta, ki so naši bratje in sestre, ponudimo resnico in odločitve, ki vodijo do teh blagoslovov. Jezus je Kristus, živi in to je njegovo delo.

PREDLOGI ZA HIŠNE UČITELJE

Ko boste v duhu molitve sporočilo preučili, ga predstavite tako, da boste ljudi, ki jih učite, spodbudili k sodelovanju. Sledi nekaj primerov:

1. Iz papirja naredite tri ključke in nanje napišite »ljubezen«, »zgled«, »pričevanje«. Povejte zgodbo predsednika Eyringa o njegovi materi. Pokažite ključke in družino vprašajte, kako so ti trije ključki delovali v zgodbi. S primeri iz članka razložite pomembnost tega, da svarimo bližnje. Prosite družino, naj predlaga, kako bi nam ti trije ključki pomagali svariti bližnje. Na koncu preberite pričevanje predsednika Eyringa iz zadnjega odstavka.

2. Družini, ki jo obiskujete, lahko prinesete nekaj slaščic ali piškotov. Postavite jih tja, kjer jih bodo vsi videli, vendar jim jih ne ponudite. Povejte zgodbo o možu v Kaliforniji, za katerega je predsednik Eyring delal. Pogovarjajte se o tem, kako se je predsednik Eyring počutil, ko je izvedel za njegovo smrt. Vprašajte družino, kako bi se počutili, če bi odšli, ne da bi jim ponudili slaščice. Pogovarjajte se o tem, kako vse bi z drugimi lahko spregovorili o evangeliju.